

A black and white photograph of a standard incandescent lightbulb. The bulb is shown from a slightly low angle, looking up. The glass is clear, revealing the internal filament and support structure. A thick, dark purple liquid is dripping down the side of the metal screw base. The word "UPPLYSNING" is printed in large, black, sans-serif capital letters across the middle of the bulb's glass.

UPPLYSNING

Frank Hydén

Examensarbete

Författare: Frank Hydén

Utbildningsprogram och ort: Bildkonst (YH), Jakobstad

Inriktning/alternativ/fördjupning: Bildkonst

Handledare: Albert Braun, Göran Torrkulla

Bedömare: Ulrika Ferm, Björn Aho

Utställt: Strengberg Kunsthalle, Jakobstad, Finland

Titel: Uppllysning

Datum: 26.05.2014

Sidantal: 24

Språk: Svenska

Nyckelord: Teckning

Yrkeshögskolan Novia
Utbildning för Bildkonst
Köpmansgatan 10
68600 Jakobstad, Finland

www.novia.fi
www.bildkonst.fi

Abstrakt

Inspiration är det som ligger som grund för mitt lärdomsprov. Framför allt avsaknaden av den. Mina verk behandlar situationer som uppstår när inspirationen inte tycks uppenbara sig. Problem som måste lösas och tillvägagångssätt som måste tas för att den kreativa glöden ska tändas.

Mitt lärdomsprov är en serie teckningar som visualiserar känslor som väcks till liv när den här problematiken ger sig till känna i den kreativa arbetsprocessen. Teckningar med realismen som utgångspunkt, men som även har symboliska inslag.

Serien är en återspeglning av min egen situation med lärdomsprovet och hur jag gick till väga för att själv inspireras inför arbetet. Samtidigt är den även en blick tillbaka på min skolgång, hur mitt uttryck har utvecklats och hur jag vill fortsätta med mitt konstnärskap. En sorts sammanställning av tidigare projekt och den erfarenhet som jag fått under den tid som jag studerat vid Novia.

I mitt lärdomsprov har jag använt mig av det enkla verktyget pennan, blyerts och färg, för att framställa mina arbeten. Detaljrikedom har alltid varit ett återkommande drag i mina verk, vilket också var fallet i mitt examensarbete. Resultatet blev fyra teckningar i A2-format som alla ger en bild av inspirationens problematik.

Summary

Inspiration is what I have based my final thesis on. The absence of it specifically. My work is about situations that arise when inspiration doesn't want to appear. Problems that have to be solved and different approaches that are needed to find the creative spark.

My final thesis consists of a series of drawings that visualize feelings that emerge when this problem occurs during the creative work process. Drawings that are based in realism, but that also feature elements of symbolism.

The series is also a reflection of my own situation with my final work and how I went about finding inspiration for it. By the same token, it is also a look back on my time in school, how my ways of expressing myself through my art have changed and how I want my art to evolve. A compilation of previous works and the experience that I've gained as a student at the Novia university.

In my final thesis I've used graphite- and colorpencils to create my pieces. Attention to detail has always been a recurring feature in my work, and it is also present in this project. The result is a series of four A2-sized drawings that all bring forth a visualization of the problems with inspiration.

**“Inspiration is for amateurs.
I just get to work.”**

- Chuck Close

Innehållsförteckning

1	Inledning	7
1.1	Startpunkt.....	7
1.2	Självreflektion	8
1.3	Beprovade metoder	10
1.3.1	Ett levande limbo	12
2	Ljuset tänds	12
2.1	Kreativitetens färgskala.....	14
2.2	Ledtråd.....	15
3	Fotografisk utgångspunkt.....	16
4	Minsta lilla detalj.....	17
4.1	Vardaglig charm	19
5	Gyllene standard.....	19
5.1	Personlig drivkraft.....	19
6	Tvivel stängs ute.....	20
7	Köra sitt eget lopp.....	20
	Källförteckning	22

1 Inledning

Inspiration kan ibland vara en ytterst svår sak att få grepp om. Ibland dyker den bara upp, andra gånger känns det hopplöst. Ingenting vill uppenbara sig hur mycket man än försöker komma igång. Det var just ur en sådan situation som idén till mitt lärdomsprov kom till.

Redan under sommaren hade jag tankar om vad jag skulle göra som mitt slutarbete. Jag visste att jag ville göra en serie teckningar, och jag visste att jag ville göra dessa verk i större format än tidigare utförda arbeten. Problemet som kvarstod var vad mina arbeten skulle behandla. Vad för slags ämne ville jag ta fasta på, vad hade fångat mitt intresse? Tidigare hade jag ägnat mig åt att teckna porträtt, men jag kände att jag ville arbeta med något mer djupgående i mitt sista arbete. Dessa tankar etsade sig fast och var konstant närvarande under en längre tid. Allt eftersom tiden rann iväg kändes det mer och mer som en hopplös uppgift att få fram en god idé, som att jag inte kunde finna någon inspiration över huvud taget. Till sist kom jag fram till slutsatsen att just det var grunden för mitt slutarbete, inspiration, eller närmare bestämt avsaknaden av den.

1.1 Startpunkt

Konstnären Gottfried Helnwein har sagt: "Comics are considered "low", but when Roy Lichtenstein comes and picks out one panel of a comic, projects and paints it on a canvas then it's suddenly "high" art? Give me a break." Med andra ord motsätter han sig det faktum att serier och serietidningstecknandet inte kategoriseras som konst i dess allmänna bemärkelse. Något som jag i allra högsta grad kan relatera till. Om det inte vore för serietidningarnas inflytande i min barndom har jag väldigt svårt att tro att jag skulle studera konst idag. Serier och min bror var det som fick mig att börja rita när jag var yngre. Serieteckningar var något som jag ägnade timtal åt att framställa, något som fick min kreativitet att frodas och växa. Det var en grundpelare för mitt kreativa skapande och en orsak till att jag fortfarande finner glädje i att studera konst. Att teckna serier är för övrigt något som jag fortfarande gör. Det bidrar med någonting speciellt, det lilla extra som behövs för att motivationen ska leva. Det är en omväxling, en avstickare om man vill uttrycka sig så, från realismen. Eftersom jag gör denna avstickare tror jag det är lättare att återgå till att teckna realistiskt efteråt. Då har jag fått en liten paus och riskerar inte att tråka ut mig själv. Dessutom har tankarna rört sig på ett annat område. Det kan göra att det blir lättare att konstruera en idé utgående från realismen, då man nyligen arbetat med det exakt motsatta. Det sker en växelverkan mellan kontraster.

Efter att i årtal ha inriktat mig på att teckna realistiska verk hade jag tröttnat på att göra samma sak om och om igen. Då dök tankarna om de tecknade serier jag hållit på med i flera års tid upp. Varför inte pröva på det igen, tänkte jag, eftersom porträtt och dylikt inte väckte någon iver eller gav mig något för stunden. Precis som väntat resulterade det i att kreativiteten återvände, med besked. Att få ett uppehåll från realismen och ägna sin tid åt serietecknande gav en frisk fläkt i mitt konstnärskap, det återuppväckte känslan av att det jag gör är givande. Detta innebar att jag kom igång med examensarbetet, med motivationen och arbetstempot på topp.

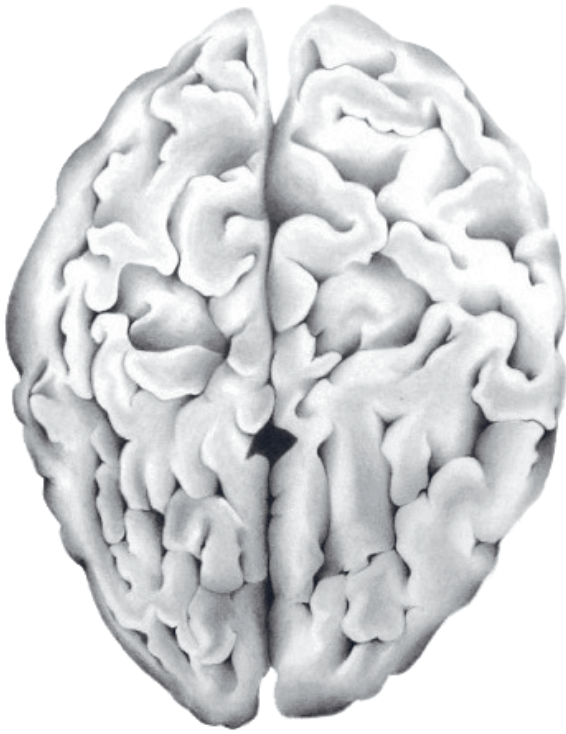
1.2 Självreflektion

Under hösten 2012 gjorde jag en serie teckningar i ateljén. Den serien visade diverse föremål på samma sätt som jag ville tillverka teckningarna i mitt lärdomsprov. Då jag redan bestämt mig för att göra en till teckningsserie kändes det som en bra idé att göra den på samma sätt som serien jag just nämnde. Jag tyckte att den fungerade bra som helhet och att den uttryckte det jag ville säga.

Som jag skrev i början hade jag tidigare lagt ner mycket tid på porträtteckning. När jag då beslöt mig för att teckna en serie föremål antog jag att tankarna om porträtt var över. Det visade sig dock att så inte var fallet. Istället för att helt och hållet skjuta tankar om porträtt åt sidan fick jag istället nya funderingar som relaterade till ämnet. Jag började se tillbaka på vad jag gjort tidigare och spekulerade i frågan: "Vad är egentligen ett porträtt?"

När jag tillverkade min serie under höstterminen 2012 hade jag inga tankar om porträtt över huvud taget. Serien föreställde en hjärna, ett hjärta och ett timglas med en människoarm som sträckte sig upp ur sanden. Hjärnan hade ett mönster som formade en dödskalleliknande figur som kunde urskiljas när man inspekterade teckningen närmare. Hjärtat i sin tur var omslutet av taggtråd som var kopplad till ett hänglås. Denna serie baserade sig helt på idéer och funderingar som jag haft en längre tid, och som jag slutligen bestämde mig för att bearbeta. Realismen som man finner i mina porträtt låg fortfarande som grund för den serien. Skillnaden var att de tidigare teckningarna jag gjort inte hade några symboliska inslag, medan just symbolismen var en av byggstenarna för det projektet. Detta på grund av att jag alltid varit betagen av att saker och ting kan representera något och ha en viss innebörd. Det kommer väl till hands för en konstnär, eftersom man kan använda sig av det för att få åskådaren att stanna upp och tänka över vad det kan betyda. Det ledde i sin tur till att jag själv ville tillverka alster på det viset, vilket bland annat resulterade i serien jag just beskrev.

Vad har då detta med porträtt att göra? Det var inte förrän arbetet med lärdomsprovet började som jag på allvar insåg att serien i sig var ett porträtt, ett slags självporträtt. Teckningarna var representationer, visualiseringar av mina tankar, de blev en slags reflektion av mig själv. En del av mig hade blivit framställd med hjälp av teckningarna, de visade vem jag är och vilka åsikter jag har om olika ämnen. Jag blev medveten om att allt jag skapar är en avskalning, ett sätt att försöka komma åt och förstå mig själv.

1.3 Beprövade metoder

Realismen och symbolismen är båda aktuella i lärdomsprovet, precis som i den tidigare serien. Den tidigare serien hade dock inga färger. Beslutet att ta med det hade även det sina rötter i ett tidigare projekt. Jag hade sammanställt den svart-vita tonen hos blyerts med det iögonfallande elementet som färg har. Resultatet översteg mina förväntningar och till och med överraskade mig. Anledningen till detta var att jag tidigare endast använt färgpennor i ett mera illustrativt, serietidningsaktigt syfte, nu handlade det om två porträtt där ett föremål i vardera bilden var i färg. Färgerna i dessa två porträttbilder var alltså avsedda att ge en materiell känsla, eftersom dessa föremål, en mössa och en soffa, var av tyg. Detta orsakade en viss oro, jag hade egentligen inte någon aning om vilket resultat jag skulle få. Det kunde bli bra eller också kunde det förstöra alltihop. Jag kände mig inte lika trygg och bekväm med att använda färgpennor som blyerts.

När jag väl satte igång visade det sig att situationen inte alls var lika svår som jag från början hade fruktat. Precis som med de övriga delarna av porträttet var det en fråga om detaljarbete. Enda skillnaden var att blyerts bytts ut mot färg.

Eftersom jag lyckades åstadkomma ett arbete från en kombination jag inte använt tidigare hade jag självförtroende att tillämpa den kombinationen igen. Jag tyckte även att det kunde vara intressant att experimentera vidare med den idén. Ju mer jag tänker på det desto mer inser jag att lärdomsprovet är en sammanställning av alla ateljéarbeten jag gjort tidigare.

1.3.1 Ett levande limbo

I serien från höstterminen 2012 är föremålen till stor del centrerade. Pappersytan runt föremålen förblev vit och det finns heller ingen skugga under eller på sidan om det som avbildats. Det finns alltså ingen indikation om att dessa objekt befinner sig på någon yta eller hänger någonstans ifrån. De bara "svävar", befinner sig på mitten av pappret. Skälet till att lämna bakgrunden orörd och blank var att jag ville framhäva det som pågår i teckningarna så tydligt som möjligt. Eftersom bakgrunderna endast består av ett tomrum stärks betoningen av de enskilda objekten och fångar åskådarens uppmärksamhet. Samma resultat skulle jag kanske uppnått om jag valt att göra detaljerade teckningar som fyllde hela pappret. Det var dock inte vad jag ville göra. Jag kände att då föremålen befann sig i ett vakuum så fångades blicken och jag ville gå närmare. Jag ville gå närmare för att inspektera vad som egentligen visades. Om en utomstående åskådare också gjorde det skulle den personen inse att det fanns mer i bilderna än vad han eller hon först trodde. Genom att bygga min serie efter samma mönster, dessutom med färg som extra ingrediens, hoppades jag på samma resultat.

2 Ljuset tänds

När fokus väl hamnade på ordet "inspiration" blev det relativt enkelt att forma tankarna till en konkret idé. Den första bilden jag fick i mitt huvud när jag funderade över ordet var väldigt konkret. Jag föreställde mig att man söker i mörkret efter en idé. När man hittar den idén verkar det plötsligt som om vägen ligger öppen och man upptäcker ett större sammanhang. Just därför blev grunden för min första del i serien en glödlampa.

En annan sak som jag även kopplar ihop med inspiration och framför allt kreativitet är färg. Uttrycket "låt inspirationen flöda" har antagligen bidragit till att jag gör den kopplingen, men jag antar även att kreativitet ses som något livfullt i sig. Eftersom dessa två tankar dök upp kändes det naturligt att kombinera dem. Lampan skulle representera behållaren av ljuset som behöver tändas, och färgen i sin tur skulle symbolisera idéerna som suttit "inlåsta".

I början var jag osäker på om jag skulle använda mig av ett "stock photo" från Google av en trasig glödlampa eller om jag skulle ha sönder en själv. Redan innan jag började teckna den "egentliga" bilden tillverkade jag en skiss där jag använde mig av ett fotografi som jag hittat på nätet som utgångspunkt. Skälet var att jag gillade formen på delarna av glaset som fortfarande var hela. Därför hade jag velat använda mig av samma foto för mitt slutliga arbete, eftersom det skulle varit otroligt svårt att få ett liknande resultat om jag själv hade sönder en lampa. Till slut bestämde jag mig ändå för att utgå från en egen lampa, dels för att slippa upphovsrättsproblem, dels för att göra varje detalj i mitt projekt helt egen. Just den delen kändes viktig med tanke på att jag valt att frångå porträtten och istället återge mina egna, individuella tankar. Det som blev kvar av glödlampan jag hade sönder blev till slut ändå bättre än jag hoppades, så härigenom var ytterligare ett hinder undanröjt.

2.1 Kreativitetens färgskala

Utifrån vidare granskningsarbete fick jag fram att färgerna gult och lila kan kopplas till kreativitet, medan färgen röd kan symbolisera beslutsamhet. Något som i viss mån även behövs i samband med kreativt arbete. Tre olika färger som kunde användas. Med andra ord kunde jag åtminstone framställa ytterligare två verk. Det kändes också som ett bra antal, med tanke på att jag ämnade teckna större alster än tidigare.

Efter att jag hittat den här informationen lyckades jag sammanställa idéerna till de följande två teckningarna. Jag skrev i början att inspiration kan vara någonting synnerligen svårt att få grepp om. Fastän det känns som att idén nästan är fulländad så är det något som saknas. Det är som om någonting blockerar möjligheten för den sista pusselbiten att falla på plats. Det är den här metaforiska pusselbiten som fattas då avsaknaden av inspiration infinner sig. Något som ska få allting att falla på plats. Den här känslan ville jag framställa i min andra teckning i serien.

Precis som med lampan valde jag att fotografera bilden jag skulle använda som utgångspunkt själv. I det här fallet ett traditionellt dörrlås. En rund metallbricka med två skruvar som håller den på plats med ett nyckelhål i mitten. I min avbildning av låset gjorde jag dock en modifiering för att få fram min tankegång. Nyckelhålet har inte det sedvanliga utseendet, utan har istället formen av en pusselbit.

Färgen i teckningen kom i det här fallet igen i form av just färg. Gul färg som börjar bryta sig igenom och uppenbara sig på det som låset sitter fast i. En antydning om att inspirationen döljer sig bakom detta hinder som står i vägen för kreativiteten. Ett hinder som endast kan övervinnas via låset. Det gäller bara att finna nyckeln.

Lampan gav mig en ny utmaning i teckningssammanhang eftersom jag aldrig tecknat en lampa tidigare. Detsamma gällde för låset. Skillnaden rent tekniskt var att lampan gav spelrum för detaljarbete i form av reflektioner, låset i form av rispor. En annan skillnad är naturligtvis att lampan till största delen är av glas, medan låset är av metall. Två olika material som skulle avbildas, vilket i sig gav variation i själva arbetet.

2.2 Ledtråd

Tanken bakom den tredje teckningen i serien kom till efter att jag bestämt mig för vilka färger jag skulle använda mig av. Färgen röd var det som blev grundpelaren för verket. Jag funderade över vad jag själv associerar med färgen röd och inspiration och fick omedelbart en väldigt klar och samtidigt enkel bild i mitt huvud. En bild av en röd tråd. På sätt och vis kändes det banalt att använda det, men ändå lämpligt. Det gick hand i hand med det min serie behandlade, och dessutom verkade det som ett intressant utgångsläge.

Den röda tråden i teckningen representerar en helhet. Helheten krävs för att inspirationen ska uppenbara sig. I teckningen är tråden avklippt, helheten finns inte. Inspirationen är bruten och ingenting blir gjort. För att få igång kreativiteten måste därför tråden på något vis göras hel, vilket många gånger känns som ett oöverkomligt hinder.

Precis som i de två tidigare teckningarna fanns det även i min tredje teckning ett föremål i metall. På grund av att jag använt mig av en tråd i den teckningen kändes det som en självklarhet att föremålet jag skulle teckna den här gången var en sax. Jag visste även att det hemmavid fanns en gammaldags sax gjord helt i metall. Den saxen blev mitt utgångsmotiv. Återigen fanns det en massa reflektioner och former att teckna. Det var precis vad jag förväntade mig, vilket var orsaken till att jag valde just den saxen. Den var även relativt stor, vilket gav mängder med detaljer att arbeta med.

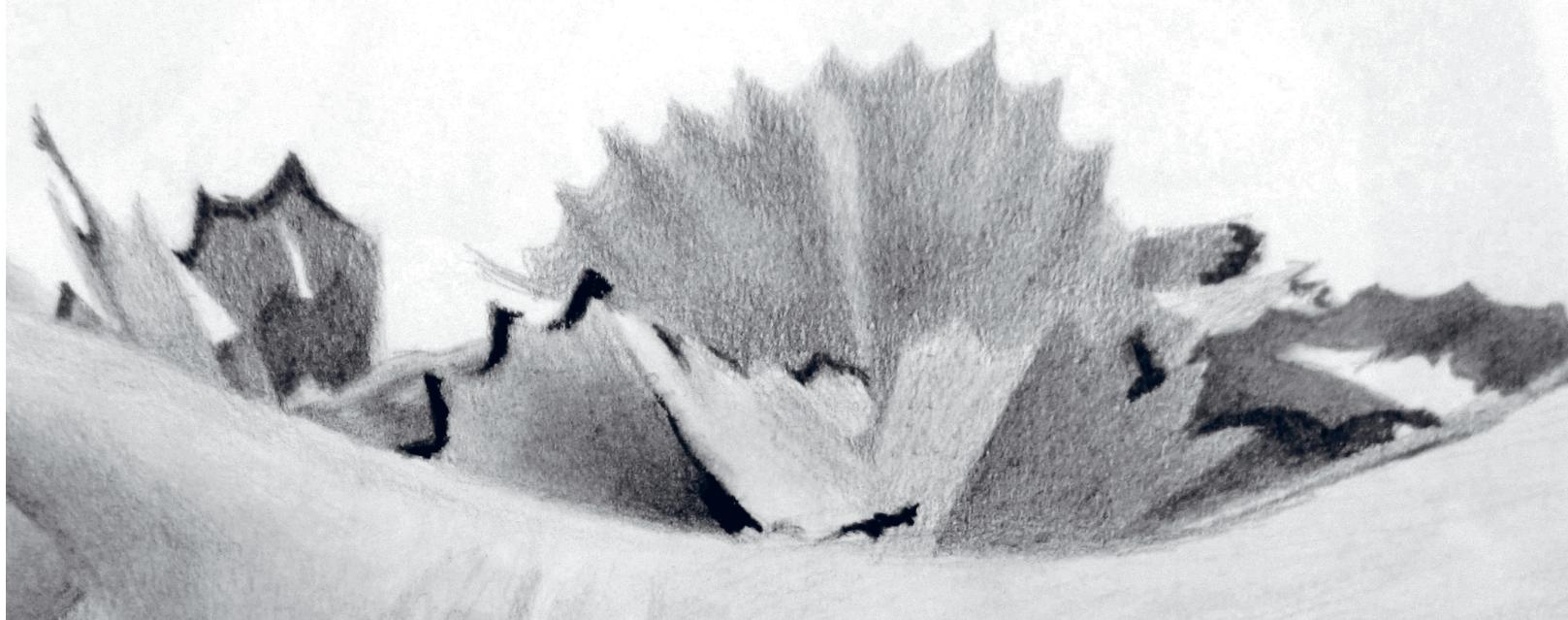

3 Fotografisk utgångspunkt

Folk frågar alltid varför man gör det man gör när man pratar om sitt konstnärliga uttryck. "Varför teckna när man lika väl skulle kunna ta ett fotografi?" är frågan som ständigt återkommer för min del. Denna fråga har länge känts onödig och på många sätt dum, med tanke på att det i många fall är precis det som jag har gjort. Jag tar ett fotografi av personen, (eller objektet), jag vill teckna och sätter igång. Självfallet är detta inte hur jag går till väga varje gång. Ofta är den person jag vill teckna utom räckhåll för att jag själv ska kunna få ett fotografi av honom eller henne taget. Internet blir då det som jag vänder mig till för att hitta ett utgångsfotografi. Då dyker självklart frågan om äganderättheter upp; vem har tagit fotografiet och vem äger rätten till att använda det? Om man ämnar ställa ut sina verk är det naturligtvis av yttersta vikt att man har ett godkännande från fotografiets upphovsman, förutsatt att man använt någon annans foto som utgångspunkt. Om man däremot utnyttjar ett fotografi till att öva upp sina kunskaper och endast tillämpar det för att förbättra sina färdigheter är det en annan sak. Om man inte har för avsikt att visa det i någon utställningssituation anser jag att det tillåtet att använda vilket fotografi man vill, oberoende av om man själv tagit det eller inte.

Faktum kvarstår, när jag tecknar ett porträtt eller föremål har jag utgått från ett fotografi. Alltså blir det onödigt att fråga "Varför inte bara ta ett fotografi?" när det faktiskt redan finns en bild i digitalt format av personen eller föremålet i fråga.

4 Minsta lilla detalj

Anledningen till att jag väljer att just då teckna, istället för att nöja mig med att fotografera, sammanhänger med att jag alltid varit fascinerad av vad man kan åstadkomma med ett så simpelt verktyg som pennan. Finns det någon gräns för hur nära man kan komma kvalitén hos ett foto genom att teckna? Detta är en fråga som jag länge varit intresserad av att utforska. Förmågan att få åskådarna att ifrågasätta om bilden framför dem faktiskt är en teckning, och inte ett foto, är för mig väldigt relevant. Det ger verket en egen speciell karaktär som inte fås genom att ta ett fotografi. Det är en väldigt tidskrävande process som kräver att motivationen och koncentrationen är på topp när man arbetar. Det är just det arbetet som är en del av charmen i att teckna realistiskt, att metodiskt ta fram en bild som liknar fotografiet man utgår från, fånga upp varje detalj, varje hårstrå eller varje reflektion, bearbeta varje skugga så att den har rätt ton och korrigerar placeringar och proportioner. Jag anser att det är orsaken till att jag tecknar. Att bara fotografera något eller någon ger mig ingenting, jag känner att jag inte åstadkommer något, mitt personliga uttryck syns inte.

En konstnär vid namn Armin Mersmann kommenterade sitt verk "The simplicity of silence" på internetsidan DeviantArt. Mersmann arbetar, precis som jag, med realismen. Just det här verket är en teckning på 1,14 x 2,03 meter, föreställande en trädunge. Jag skriver om det här eftersom jag fann en rad i hans text otroligt slående och beskrivande för den konstsyn som jag själv har. Han skrev att "What I do not want to do is just copy a photo but translate and reinvent it with my knowledge, imagination and artistic language, the photo is only a map, finding the treasure is within me."

4.1 Vardaglig charm

Ytterligare en sak som kan tas upp när det gäller detaljarbetet är hur det kan frambringa skönheten hos föremålet man väljer att avbilda. I mitt slutarbete har jag valt att teckna en trasig glödlampa, ett lås och en sax. Tre vardagliga ting som kan te sig stela och ointressanta. Inga föremål som man vanligtvis ägnar desto mer av ens tid åt. Det intressanta blir först när dessa föremål förs in i ett konstsammanhang. Då blir de inte längre betraktade med samma ögon, speciellt inte om de är framtagna via traditionellt tecknande. När jag avbildar dessa objekt tar jag mig plötsligt tid att studera dem. Jag börjar observera alla reflektioner, smådetaljer såsom skruvar och skråmor, det mjuka jämte det hårda. Jag ger uppmärksamhet åt saker som alla omges av dag ut och dag in. Det är ett oerhört intressant fenomen. Att hitta denna skönhet, dessa småsaker som gör ett föremål unikt och sedan avbilda det för att ställa fram det inför en åskådare. Jag själv hade aldrig riktigt insett vilka spännande former som kunde finnas på ett lås förrän jag ingående började teckna detaljer. Det är på sätt och vis en påminnelse om att ledtrådar och början till ett konstverk finns runt omkring en. Man måste bara se på saker och ting på ett annat sätt.

5 Gyllene standard

Eftersom jag så gärna vill få med så mycket detaljer som möjligt är det även oundvikligt att verken tar en lång tid att färdigställa. Speciellt med tanke på att jag använder mig av realismen i min konst, där man upptäcker fler och fler detaljer ju längre man betraktar utgångsmaterialet. Det i sig har lett till att jag byggt upp en metod för mig själv. Jag eftersträvar alltid att den teckning jag arbetar med för tillfället ska bli bättre än den föregående. Detta innebär att jag väldigt sällan är nöjd med en bild som jag känner inte har blivit tilldelad tillräckligt med tid.

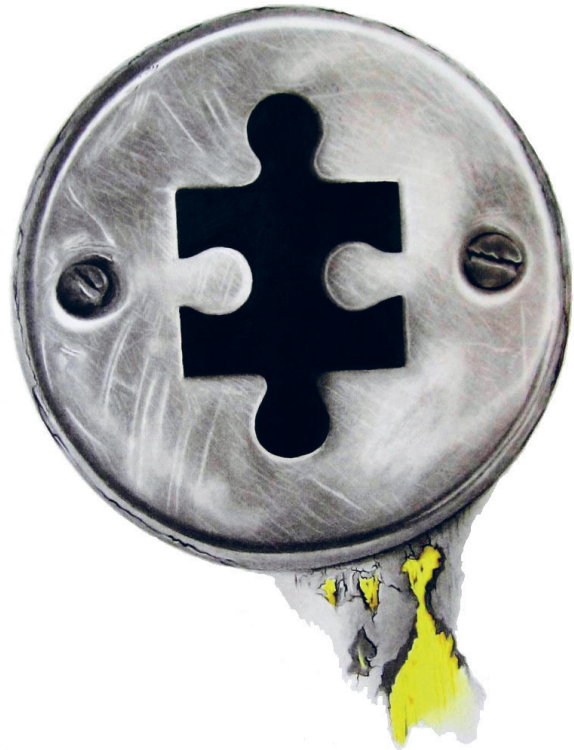
Samtidigt vill jag heller inte "överarbeta" en teckning. Förr eller senare blir man trött att hålla på med samma konstverk, man stirrar sig blind på det. I det skedet blir det viktigt att ta ett steg tillbaka och låta arbetet vara, åtminstone för stunden. På grund av just detta hade jag två verk åt gången som jag arbetade med i ateljén.

5.1 Personlig drivkraft

Om man som konstnär ständigt vill utveckla sig själv tror jag det är viktigt att ta på sig rollen som sin egen värsta kritiker. I mitt arbete är det ytterst applicerbart. Eftersom realismen och detaljarbetet spelar en så stor roll i mina verk finns det alltid rum för förbättring. När jag blivit klar med en teckning känner jag att det ena och det andra hade kunnat göras annorlunda. Därefter försöker jag sedan tillämpa det i nästa verk. Denna metod har visat sig fruktbar, då mina arbeten kontinuerligt blivit mer detaljerade. Därtill närmar de sig steg för steg det utgångsmaterial jag använder med större precision.

I samband med att min konst närmat sig fotorealismen har jag även medvetet börjat ta mer detaljerade fotografier som startpunkt. Samtidigt som jag känner mig mer säker i mitt arbete väljer jag också ut foton som presenterar en större utmaning. Det är också en viktig del i att utvecklas som konstnär, att våga ta sig an nya utmaningar. Har man en gång nått ett skede där man känner att man inte längre stimuleras i sitt arbete kan man heller inte utvecklas.

Som konstnär tror jag även att man ständigt vill sporra sig själv till nya utmanande sätt att framställa sin konst. I mitt fall då gäller det just detaljrikedomen och storleken på mina verk. Gradvis har mina teckningar vuxit från A4 papper till A2, som i lärdomsprovet. Tanken att göra stora verk har länge legat och spökat bak i huvudet och det är ytterligare en personlig utmaning som jag vill ta mig an i något skede. Att vid något tillfälle göra en teckning som är flera meter hög och ett liknande antal meter bred är en vision jag har, en vision som jag inte tror kommer att försvinna innan den är förverkligad. En dag kommer jag kanske att nå dit, om jag fortsätter arbeta på samma vis som nu.

6 Tvivel stängs ute

Jag har nämnt utmaningar flera gånger nu, vilket får mig att tänka på hela serien i sin helhet, som i sig är en utmaning. Den är en utmaning i det avseendet att när jag tecknar porträtt har jag det mesta klart för mig. Jag har en slags karta att följa. Jag har fotografiet jag vill avbilda och det är bara att sätta igång. Då jag däremot valde att kombinera två -ismer i mitt lärdomsprov hade jag plötsligt flera faktorer att ta med i beräkningen. Precis som med serien från 2012 var jag inte längre säker på hur resultatet skulle bli, fastän jag kunde föreställa mig en bild av hur jag ville att det skulle bli. Även innan arbetet med lärdomsprovet rullade igång kände jag en osäkerhet i att använda samma blyerts/färg-kombination som jag använt tidigare. Detta fastän jag gjort det förut, hade erfarenheten och visste att det fungerade. Jag antar att det fanns en oro för att de symboliska inslagen inte skulle framträda så tydligt som jag ville. Då blev ju utmaningen i mitt fall att få det att fungera, att föra samman föremålen och färgerna på ett sätt som verkade logiskt. Ett sätt som fick betydelsen hos färgerna och det som man förknippar med föremålen att passa ihop. Det här är något som jag känner att jag åtminstone tankemässigt har fått fram. Hur gruppen av människor som kommer att se teckningarna reagerar i praktiken är sen oförutsägbart, men så är det visserligen alltid. Och det i sig är ingen dålig sak.

7 Köra sitt eget lopp

Någonting som verkligen går mig på nerverna är det faktum att folk idag räknar med att allting ska hända nu. Tempot ska konstant vara hundraprocentigt och allting ska göras snarast möjligt. Ingen tar sig tid att njuta av det man gör, att låta sig känna någon sorts stolthet över det man åstadkommer. Istället rusar man fram och tillbaka, från det ena till det andra, som punkten i en omgång Pong (arkadspel från 1972). Samhället förväntar sig att man ska prestera mera och bättre, samtidigt som takten hela tiden ska öka. Mitt traditionella sätt att framställa konst är en protest mot denna norm som bundits till den moderna tiden.

De som ser mina verk frågar ofta hur länge det tar att färdigställa dem, vilket leder till tilläggsfrågan "Hur har du tålamod till det?" Detta är enligt mig bara ytterligare belägg på det jag nämnde. Folk blir alltmer otåliga och förmågan att fördjupa sig i något och att låta saker och ting ta tid blir mer och mer en bristvara.

För mig infinner sig det så kallade tålamodet naturligt. Egentligen skulle jag inte använda mig av det ordet, eftersom det känns negativt laddat. Tålamod enligt mig innebär, i de flesta fall, att jag uthärdar någonting som jag egentligen inte vill ha att göra med. Jag ser absolut inte den tid jag lägger ner på mina arbeten på det viset. Den tiden representerar ett tillstånd av djup koncentration och fokusering. Ett tillstånd då ögat uppfattar minsta lilla detalj som jag först inte registrerat. Tiden tycks flyga iväg, men det märks inte. Det uppstår ett "flow" där det enda jag har i huvudet är arbetet jag har framför mig. Detta flow är inte på något sätt negativt, för det känns bra att befinna sig i den situationen. Känslan av att jag uppnår någonting infinner sig, jag blir fylld av en viss harmoni, det finns inget som kan störa eller hindra. Det är som att hamna i ett slags meditativt stadie, där arbetet blir omsorgsfullt framtaget. Det är jag själv som bestämmer när det räcker, när målet är nått. Varje konstnär känner till det här stadiet. Det är i det stadiet som arbetet känns som mest levande. All energi blir riktad mot konstverket och det uppstår en unik koppling mellan konstnär och verk. Det är ett stadium där det känns givande att sitta och arbeta, vilket på många sätt och vis är den viktigaste byggstenen i kreativt skapande. Det behöver inte nödvändigtvis vara lätt, men det ska vara givande, och det är ett plus om det också är roligt.

Frank Hydén

Källförteckning

Art therapy (u.å.). <http://www.arttherapyblog.com/color-meanings-and-color-symbolism-chart.html> (hämtat 10.2.2014)

Close, C. (u.å.). http://www.brainyquote.com/quotes/authors/c/chuck_close.html (hämtat 20.2.2014)

Helnwein, G. (u.å.). http://www.helnwein.com/texts/quotes_by_helnwein/ (hämtat 1.2.2014)

Incredible art department (u.å.). <http://www.incredibleart.org/lessons/middle/color2.htm> (hämtat 10.2.2014)

Mersmann, A. (2012). <http://www.deviantart.com/art/The-Simplicity-of-Silence-325264369> (hämtat 16.2.2014)

Smith, K. (u.å.). http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-meaning-symbolism-psychology/all-about-the-color-purple-4329#.U0vCmfl_sUQ (hämtat 10.2.2014)

Smith, K. (u.å.). http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-meaning-symbolism-psychology/all-about-the-color-yellow-4297#.U0vCt_l_sUQ (hämtat 10.2.2014)

Smith, K. (u.å.). http://www.sensationalcolor.com/color-meaning/color-meaning-symbolism-psychology/all-about-the-color-red-4344#.U0vB5vl_sUQ (hämtat 10.2.2014)

Tack till:

Albert Braun, Göran Torrkulla, Anneli Holmström, Mikael Paananen, Robert Back, Leif Strengell, Ingela Bodbacka-Rak, Joakim "Jocki" Finholm, Arto Penttinen, Bo Forsander, Jaana Erkkilä, Fredrik Enges, Ulrika Ferm, Björn Aho, Niklas Rosenqvist, Jasmin Storgårds, Oskar Magnusson, Carolina Rögård, Oskari Ania, Björn Riska, Sandra Lilja Joukodóttir, Ursula Sepponen, Linn Skaghammar, Matias Ekholm, Vivi-Maria Jäntti, Soile Kujala, Hannele Lammi, GlasService Lund, Linda Huldén, Pernilla Holmgård

